

KERBER Balázs

CONQUEST IV.

Stratégiai verspróza (részlet)

Churchill elégedetlen a termeléssel, kifakult az öltönye. Besétál a gyárba, ahol meghúz egy kart, és megpörget egy kereket. Kezdetét veszi az ipari forradalom. A fejben fogaskerekerek születnek, és a virtuális térben felemelkednek az új típusú repülőgépek. Churchill a megfelelő tervre kattint, aztán figyel a gyár pezsgését. A röppályák ívelése, akár egy új, trópusi sziget keletkezése, melyet görög és kínai telepesek lepnek el, hogy hátulról biztosítsák a mongolok ellen élethalálharcot vívó birodalmat. A forró szigeten már áll egy barbár falu, de szerencsére aranytallérokka változik, amikor rálép a telepesek vezetője, Miltiadész.

A fák mögül makákók érkeznek. +30 Resource.

A dombos test, a gömbölyded ajak hosszan énekel, hepehupákon épülnek a házak. Új, elnyúló déli szellem. Ki csókolta a cserepeket a tetőkre? Oszlopok szökkennek a sárból, mint ismerős növények. Deklináló taoizmus. Konfúszeosz szónoklatot intéz tanítványaihoz, akik nehezen értik mondattani praktikáit. Az egyik nyelvi szikránál kitör a vihar, és a filozófus kedvetlenül néz a menekülő ifjak után. Két alak a Vejjang parkban kószál, és a becsapódó villámokat számlálják, mintha ártalmatlan fények lennének. Szókratész indokolatlannak nevezi a vihartól való félelmet, és udvariasan odébbugrik minden becsapódás elől. A füves tér fényzilánkok találkozóhelye. Szókratész kedvére ugrál az értelem bozótosában. Akár el is ronthatja a manővert, hiszen alig sebzik a villámok. Minden fűcsomóban Beatrice-kupon, + 40 Power. Az erdő felől megérkezik a dús szürkület. Mindenki várta ezt a teljesebb elmerülést. Li Taj-po egy újabb város építésébe kezd a lombok mélyén; meg kell szervezni a háttérbirodalmat a mongolok érkezése előtt. Miltiadész a parton sétál, és a véderőmű helyét jelöli ki.

A sziget gyarapodó lakosságának 30%-a katona, 40%-a kereskedő, 20%-a építőmérnök, és 10%-a rakodómunkás. Li Taj-po kijelöli a főutca és az újságosstandok helyét. Az Északi Fővárosból munkásokat küldenek a tervek megvalósítására. Egymást kerülgetik a különítmény tagjai a fák között. Feltűnik a dzsungelben az úthálózat; a civilizáció első jele. Egy készülő épület szerkezete a fű fölé magasodik. A város kibukkan az erdőből, mint egy felfújt lufi.

Láthatár

I.

A térkép lába szigettenger,
gömbnyi gyümölcsök a festett vízen.
Hullámhorog, keresztbe vetett fodrok,
kék műanyagasztalok a fagyfaltövezésnél.
Fáradt suhintás a halántékon. Dzsungelválgó
kés tör utat az óceán rücskei közt,
ernyedő tornyok csapódnak fel,
minták, mint gyerekkorban az ég
vagy pára a kerek tükrön,
a fürdőszoba boltozata, bálnamély.

II.

Szigetbetű, a lány szája o-t formáz,
és teste, mint hosszú oszlop egy
freskótöredéken. A zöldes kövön
ferde sorokban követik egymást
a betűk. Egyszeri ének, ma is csak
nézem az íveit. Elveszett öblök
és hosszú folyók. A kék vonalak,
akár nemrég feltűnt autópálya-
szakaszok egy térképen. Erdők
és hegyek nevei, mint a lombok
és kráterek rajza, két szikla közt
egy feliratként elnyúló fasor.
Az ének a sziget alakja, jobbra
az iránytű a nagy kezdőbetűkkel,
mint határ és felborzolt taraj.

III.

Szappanváros. Kezemen elcsúszik
a metrószín és a taxisárga.
Minden arc egy új pamacs.
Torlódik a látvány, mint sebzett
rovarszárny, a fölfogás egyre intenzívebb.
Hol húzzam az időt, vagy hol lépjek bele,
hogy egész testemmel sétálhassak.
Nedves ruhába mártom magam. És
kihasználható teher vagy ehető szín
a szemet betöltő villamos? Egy
nap a körúton, rajzó tekintet, hiba
a hártján, ahogy az arcomba nézel.